

Abp Bolesław PYLAK

PAPIESKI DZIEŃ W LUBLINIE

Wprowadzenie do Mszy św. odprawionej na rozpoczęcie sesji
„O solidarność rodziny narodów świata”
w 15. rocznicę wizyty Jana Pawła II
w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim
Lublin, Kościół Akademicki KUL, 9 czerwca 2002 roku

Kochani!
Bracia i Siostry!

Zgromadziliśmy się wokół ołtarza. Pragniemy złożyć najświętszą Ofiarę w intencji Ojca Świętego Jana Pawła II jako nasz dar wdzięczności za jego nawiedziny przed piętnastoma laty. Było to dla miasta Lublina wydarzenie wprost historyczne. Wprawdzie Ojciec Święty bywał tu częstym gościem jako profesor naszej Uczelni, tym razem jednak witaliśmy go jako Papieża, jako głowę Kościoła katolickiego, następcę św. Piotra i wikariusza Chrystusa. Była to już trzecia pielgrzymka Jana Pawła II do naszego kraju. Pamiętamy jego pierwsze nawiedziny w roku 1979, tak bardzo znaczące w ówczesnej sytuacji politycznej, oraz kolejną pielgrzymkę w roku 1983.

Ojciec Święty przybywa zawsze jako duszpasterz, jako nauczyciel wiary. W czasie poprzednich nawiedzin przypomniiał nam dekalog – przykazania Boże i prawdę o sakramentach świętych. W czasie trzeciej pielgrzymki w roku 1987 mówił o Eucharystii, gdyż był to rok Kongresu Eucharystycznego w Polsce. Trasa jego pielgrzymowania wiodła wówczas z Warszawy do Lublina, a potem przez Tarnów, Kraków, Szczecin, Gdynię, Gdańsk do Częstochowy.

Przypomnę przebieg pobytu Jana Pawła II w naszym mieście. Najpierw spotkanie na Majdanku. Modlitwa u stóp mauzoleum kryjącego kości setek tysięcy umęczonych niewinnych ludzi. Rozmowa z grupą ocalałych więźniów. Ojciec Święty podkreślił w niej, że są oni świadkami i przestrogą dla przyszłych pokoleń, człowiek bowiem „nie może stać się dla człowieka katem, [...] musi pozostać dla człowieka bratem”¹. Do Księgi Pamiątkowej wpisał słowa: „Dusze sprawiedliwych żyją w Panu”.

---

¹ J a n P a w e ł II, *Naznaczeni stygmatem straszliwego doświadczenia* (Przemówienie podczas odwiedzin byłego obozu koncentracyjnego, Majdanek, 9 VI 1987), „L'Osservatore Romano” wyd. pol. 8(1987) nr 5, s. 10.

Dalsza trasa dostojnego Pielgrzyma to przejazd Drogą Męczenników Majdanka, obok kościołów św. Maksymiliana Kolbego i św. Michała, krótkie nawiedziny katedry, modlitwa przed cudownym Obrazem Matki Bożej Płaczącej, a następnie przejazd Krakowskim Przedmieściem, który zakończył się powitaniem drogiego Gościa w gmachu Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego. Przed południem w Auli im. Stefana Kard. Wyszyńskiego miało miejsce ważne spotkanie Papieża z przedstawicielami wyższych uczelni z całej Polski i licznych uczelni zagranicznych. Ojciec Święty mówił o odpowiedzialności za prawdę. Służba prawdzie stanowi podstawę formacji człowieka. Podkreślił: „Prawdę czyńcie w miłości”². Wyraził życzenie, aby młodzież po ukończeniu studiów nie czuła się zmuszona do emigracji, lecz mogła pracować we własnym kraju.

Po obiedzie odbyło się przepojone atmosferą serdeczności spotkanie Ojca Świętego na dziedzińcu KUL-u ze studentami i pracownikami naszej uczelni. Po liturgii Słowa Bożego Jan Paweł II mówił o znaczeniu KUL-u dla katolickiej Polski. Uwydatnił atrakcyjność tego uniwersytetu, który w poznawaniu prawdy korzysta z dwu skrzydeł: z rozumu i z Objawienia Bożego. Podkreślił, że KUL należy do Kościoła i do społeczeństwa katolickiego. Ważną rolę w jego istnieniu i funkcjonowaniu odgrywa Towarzystwo Przyjaciół KUL-u. Niezapomniane pozostają końcowe słowa Ojca Świętego, skierowane do społeczności KUL-u: „Służ Prawdzie! Jeśli służysz Prawdzie – służysz Wolności. Wyzwalaniu człowieka i Narodu. Służysz Życiu!”³.

Ostatnią stacją w pasterskiej posłudze Ojca Świętego Kościołowi lubelskiemu było spotkanie z milionową rzeszą wiernych w nowopowstającej dzielnicy Czuby. Jan Paweł II odprawił tam Mszę świętą, w czasie której udzielił sakramentu kapłaństwa czterdziestu sześciu diakonom z różnych seminariów duchownych w Polsce. Podczas homilii podkreślił więź Lublina z Krakowem. Diecezja lubelska była bowiem przez okres sześciuset lat archidiaconatem Kościoła krakowskiego. Z racji udzielania diakonom święceń kapłańskich Ojciec Święty mówił o kapłaństwie wszystkich wiernych, udzielanym mocą chrztu świętego, które realizuje się dzięki istnieniu kapłaństwa służebnego. Powołani do tej służby kapłani składają ofiarę eucharystyczną, łącząc z nią ofiarę z własnego życia. Kapłani – szafarze tajemnic Bożych, zwłaszcza Eucharystii – służą Bogu i ludziom. Współpracując z laikatem – katolikami świeckimi – dokonują chrystianizacji świata. Jako świetlane przykłady służby kapłańskiej Jan Paweł II wymienił o. Maksymiliana Kolbego, bpa Michała Kozala i ks. Jerzego Popiełuszkę. Patrząc na powstający tuż obok nowy kościół, zakończył swoje kazanie

² T e n ż e, *Jakie są perspektywy tego pokolenia?* (Przemówienie w auli Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, Lublin, 9 VI 1987), „L'Osservatore Romano” wyd. pol. 8(1987) nr 5, s. 11.

³ T e n ż e, *Jeżeli służysz Prawdzie, służysz Wolności, wyzwalamu człowieka i Narodu* (Do środowiska KUL podczas liturgii Słowa, Lublin, 9 VI 1987), „L'Osservatore Romano” wyd. pol. 8(1987) nr 5, 14.

życzeniem, aby Pan Jezus miał zawsze i wszędzie dach nad głową⁴. Uroczystość dobiegła końca. Była ona dla nas wszystkich niezapomnianym przeżyciem.

Dzisiaj wdzięcznym sercem wspominamy tamten dzień, tak bardzo pracowity dla Ojca Świętego, a dla nas tak cenny. Dług wdzięczności spłacamy modlitwą i ofiarą Mszy świętej w jego intencji. Aby była ona miła Bogu, pożyteczna i owocna dla Ojca Świętego, a dla nas zbawienna, na początku oczyścimy nasze serca żalem i skruchą za wszystkie nasze przewinienia.

---

⁴ Por. t e n ż e, *Służyć Bogu – służyć ludziom* (Homilia podczas Mszy św. w dzielnicy Czuby, Lublin, 9 VI 1987), „L'Osservatore Romano” wyd. pol. 8(1987) nr 5, s. 15n.